

Esaias Tegner

X. FRITHIOF AT SEA

Now, King Helge stood
In fury on the strand,
And in embittered mood
Adjured the Storm-fiend's band.

Gloomy is the heaven growing,
Through desert skies the thunders roar,
In the deep the billows brewing
Cream with foam the surface o'er.
Lightnings cleave the storm-cloud, seeming
Blood-red gashes in its side;
And all the sea birds, wildly screaming,
Fly the terrors of the tide.

"Storm is coming, comrades;
Its angry wings I hear
Flapping in the distance,
But fearless we may be.
Sit tranquil in the grove,
And fondly think on me,
Lovely in thy sorrow,
Beauteous Ingeborg."

Now two storm-fiends came
Against Ellida's side ;
One was wind-cold Ham,
One was snowy Heyd.

Loose set they the tempest's pinions,
Down diving in ocean deep,
Billows, from unseen dominions,
To the god's abode they sweep.
All the powers of frightful death,
Astride upon the rapid wave,
Rise from the foaming depths beneath,
The bottomless, unfathomed grave.

"Fairer was our journey
Beneath the shining moon,
Over the mirrory ocean,
To Balder's sacred grove.
Warmer far than here
Was Ingeborg's loving heart
Whiter than the sea-foam
Heaved her gentle breast."

X. FRITIOF PÅ HAVET

Men på stranden stod
kunge Helge och kvad
med förbittrat mod,
och till trollen han bad.

Se, då mörknar himlabågen,
dundret går kring öde rum,
och i djupet kokar vågen,
och dess yta höljs med skum.
Blixtarna i molnen draga
här och där en blodig rand,
alla havets fåglar jaga
skrikande emot sin strand.

"Hårt blir vädret, bröder!
Stormens vingar hår jag
flaxande i fjärran,
men vi blekna ej.
Sitt du lugn i lunden,
tänk på mig och längta,
skön i dina tårar,
sköna Ingeborg!"

Mot Ellidas stam
drog ett trollpar till fejd.
Det var vindkall Ham,
det var snöig Hejd.

Och då lösas stormens vingar,
och den vilde doppar dem
än i djupet, än han svingar
virvlande mot gudars hem.
Alla fasans makter skrida,
ridande på vågens topp,
ur den skummiga, den vida,
bottenlösa graven opp.

"Skönare var färden
uti månens skimmer
över spegelvågor
hän mot Balders lund.
Varmare, än här är,
var vid Ingeborgs hjärta,
vitare än havsskum
svällde hennes barm."

Now Solundar-oe
Ariseth from the foam
Calmer the sea doth grow
As near the port they come.

But for safety valiant Viking
Will not readily delay;
At the helm he stands, delighting
In the tempest's stormy play.
Now the sheets more close belaying,
Swifter through the surge he cleaves;
Westward, further westward flying
Lightly o'er the rapid waves.

"Yet longer do I find it sweet
To battle with the breeze,
Thunderstorm and Northman meet,
Exulting on the seas.
For shame might Ingborg blush,
If her osprey flew,
Frightened by a storm-stroke,
Heavy-winged to land."

Now ocean fierce battles;
The wave-troughs deeper grow,
The whistling cordage rattles,
The planks creak loud below.

But though higher waves appearing
Seem like mountains to engage,
Brave Ellida, never fearing,
Mocks the angry ocean's rage.
Like a meteor, flashing brightness,
Darts she forth, with dauntless breast,
Bounding, with a roebuck's lightness,
Over trough and over crest.

"Sweeter were the kisses
Of Ingborg, in the grove,
Than here to taste in tempest
High-sprinkled, briny foam.
Better the royal daughter
Of Bele to embrace,
Than here, in anxious labor,
The tiller fast to hold."

Whirling cold and fast,
Snow-wreaths fill the sail;
Over deck and mast
Patters heavy hail.

Nu Solundarö
står ur våg, som går vit,
dår år stillare sjö,
där er hamn, styr dit!

Men förvägen viking rådes
ej så lätt på trofast ek,
står vid styret själv och glädes
åt de vilda vindars lek.
Hårdare han seglen fäster,
skarpare han vägen skår.
Rakt i väster, rakt i väster
skall det gå, vart böljan bär.

"Lyster mig att kjämpa
än en stund mot stormen.
Storm och nordbo trivas
väl ihop på sjön.
Ingborg skulle blygas,
om dess havsörn flöge
rädd, med slappa vingar,
för en il i land."

Men nu växer våg,
nu fördjupas göl,
och det viner i tåg,
och det knakar i köl.

Dock, bur vågorna må strida,
tumlande nu med, nu mot,
gudatimrade Ellida
trotsar ännu deras hot.
Som ett stjärnskott uti kvällen
skjuter hon sin fart i fröjd,
hoppas, som en bock på fjällen
över avgrund, över höjd.

"Bättre var att kyssa
brud i Balders hage
än stå här och smaka saltskum, som yr opp.
Bättre var att famna
kungadotterns midja
än stå här och gripa
roderstången om."

Men oändlig köld
asnör skyn utur,
och på däck och på sköld
smattrar hagelskur.

The very stem they see no more,
So thick is darkness spread;
As gloom and horror hover o'er
The chamber of the dead.
Still to sink the sailor dashes
Implacable each angry wave;
Gray, as if bestrewn with ashes,
Yawns the endless, awful grave.

"For us, in bed of ocean, Azure
Azure pillows Ran prepares;
On thy pillow, Ingeborg,
Thou thinkest upon me.
Higher ply, my comrades,
Ellida's sturdy oars;
Good ship, heaven-fashioned,
Bear us on an hour."

O'er the side apace
Now a sea hath leapt:
In an instant's space
Clear the deck is swept.

From his arm now Frithiof hastens
To draw his ring, three marks in weight;
Like the morning sun it glistens,
The golden gift of Bele great.
With his sword in pieces cutting
The famous work of pigmies' art
Shares he quickly, none forgetting,
Unto every man a part.

"Gold is good possession
When one goes a-wooing;
Let none go empty-handed
Down to azure Ran.
Icy are her kisses,
Fickle her embraces
But well'll charm the sea-bride
With our ruddy gold."

Fiercer than at first,
Again the storm attacks,
And the sails are burst,
And the rudder cracks.

O'er the ship half buried tearing,
Now the waves an entrance gain;
At the pumps the crew, despairing,
Fall to drive them forth again.
Frithiof now no longer doubteth

Och emellan skeppets stammar
kan du icke se för natt,
där är mörkt som i den kammar,
där den döde bliver satt.
Oförsonlig våg, förtrollad,
vill dra seglaren i kvav;
vitgrå som med aska sållad,
gapar en oändlig grav.

"Blåa bolstrar bäddar
Ran i djupet åt oss,
men mig bida
dina holstrar, Ingeborg!
Goda drängar lyfta
årorna Ellidas,
gudar byggde kölen,
bär oss än en stund."

Över styrbord gick
nu en sjö med fart,
i ett ögonblick
spolas däckets klart.

Då från armen Fritiof drager
lödlig guldring, tre mark tung,
blank som sol i morgondager,
var en skänk av Bele kung.
Hugger så i stycken ringen,
konstfullt utav dvärgar gjord,
delar den och glömmar ingen
utav sina män ombord.

"Guld är gott att hava
uppå giljarfärden,
tomhänt tråde ingen
ner till sjöblå Ran.
Kall är hon att kyssa,
flyktig till att famna,
men vi fästa havsbrud
med det brända guld."

Med förnyat hot
faller stormen på,
och då brister skot,
och då springer rå.

Och mot skeppet, halvt begravet,
vågorna till äntring gå.
Hur raan också öser, havet
öser man ej ut ändå.
Fritiof själv kan ei sig dölja,

That be Death hath got on board,
Still above the storm he shouteth,
Dauntless, with commanding word.

”Björn, come to the rudder;
Hold it tight as bear’s hug;
Valhall’s power sendeth
No such storm as this.
Now at work is magic:
Coward Helge singeth
Spells above the ocean:
I will mount to see.”

Like as martins fly,
Sped he up the mast,
And thence, seated high,
A glance around be cast.

A whale before Ellida gliding,
Like a loose island, seeth he,
And two base ocean demons riding,
Upon his back, the stormy sea.
Heyd, in snow-garb shining brightly,
In semblance of an icy bear;
Ham, his loud wings flapping widely,
Like a storm-bird high in air.

”Now, Ellida, let us see
If in truth thou bearest
Valor in thine iron-fastened
Breast of bended oak.
Hearken to my calling,
If thou be heaven’s daughter
Up! and with thy keel of copper
Sting this magic whale.”

Now heed Ellida giveth
Unto her lord’s behest
With a bound she cleaveth
Deep the monster’s breast.

Forth a stream of blood hath bounded,
spouting upwards to the sky,
Diving down, the brute, deep-wounded,
Sinketh, bellowing, to die.
Together now two darts are cast,
Flung by Frithiof’s arm so fierce;
Through the ice-bear one hath passed,
One the storm-bird’s breast doth pierce.

att han döden har ombord.
Högre dock än storm och bölja
ryter än hans härskarord.

”Björn, kom hit till roder,
grip det skarpt med björnram!
Sådant väder sända
Valhalls makter ej
Trolldom är å färde:
Helge niding kvad den
sikert över vågen,
jag vill upp och se”

Som en mård han flög
uti masten opp,
och där satt han hög
och såg ned från topp.

Se, då simmar för Ellida
havssval, lik en lossnad ö,
och två leda havstroll rida
på hans rygg i skummig sjö.
Hejd, med pälsen snöad neder,
Skepna’n lik den vita björn,
Ham med vingar, dem han breder
viftande som stormens örn.

”Nu, Ellida, gäller
visa, om du gömmer
hjaltemod i järnfast,
buktig barm av ek.
Lyssna till min stämma: är du gudars dotter,
upp, med kopparkölen
stånga trollad val!”

Och Ellida hör
på sin herres röst,
med ett språng hon kör
emot valens bröst.

Och en blodig stråle
ryker utur såret upp mot sky;
genomborrat vilddjur dyker
vrålande till djupets dy.
På en gång två lansar springa,
slungade av hjältearm,
mitt i luden isbjörns bringa,
mitt i becksvart stormörns barm.